

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, zastoupený Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem se sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2011, č. j. 10 Ca 408/2009 - 114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Zdeňkovi Honzíkov **s e** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ani náhrada hotových výdajů **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 13. 3. 2009 u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Západočeského kraje (dále jen „krajské ředitelství policie“) žádost o vydání zbrojního průkazu. V žádosti uvedl, že se jedná o prodloužení platnosti zbrojního průkazu č. AK 809 483. Tento zbrojní průkaz mu byl odňat rozhodnutím krajského ředitelství policie ze dne 12. 2. 2009, MRPM-3140/ČJ-2008-IZ. Uvedenou žádost posoudilo krajské ředitelství policie dle jejího obsahu jako žádost o vydání nového zbrojního průkazu podle § 24 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu a o změně zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní, střeliva a pyrotechnických předmětů a o změně zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných

zbraních), ve znění zákona č. 13/1998 Sb., a zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“). Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2009, č. j. KRPP-18595/ČJ-2009-0305 IZ, krajské ředitelství policie žádost s odkazem na § 24 odst. 6 zákona o zbraních zamítlo z důvodu, že žalobce nesplnil podmínku zdravotní způsobilosti pro vydání nového zbrojního průkazu podle § 20 zákona o zbraních.

Žalobce podal proti rozhodnutí krajského ředitelství policie odvolání. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 25. 11. 2009, č. j. PPR-21386-6/ČJ-2009-0099US, odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí krajského ředitelství policie.

Žalobce následně napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze, jenž ji rozsudkem ze dne 2. 6. 2011, č. j. 10 Ca 408/2009 - 114, zamítl. Konstatoval přitom, že žalobce k žádosti nedoložil požadované přílohy, tj. doklady o zdravotní a odborné způsobilosti ani fotografie. Krajské ředitelství policie po obdržení žádosti sice nevyzvalo žalobce k doplnění těchto dokladů, avšak mělo k dispozici správní spis vedený ve věci odnětí žalobcova zbrojního průkazu. V tomto spise jsou obsaženy posudky o žalobcově zdravotní způsobilosti vypracované MUDr. M. J. a posudek Psychiatrické léčebny Dobruška, z nichž vyplývá, že žalobce není způsobilý k držení zbrojního průkazu a zbraně. Za tohoto stavu postupovalo krajské ředitelství policie v souladu s § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když žádost zamítlo, neboť by nemělo smysl žalobce vyzývat k předložení posudku o zdravotní způsobilosti za situace, kdy bylo z úřední činnosti spolehlivě zjištěno, že žalobce není zdravotně způsobilý.

K námitce, že MUDr. J. žalobce před vydáním zprávy nevyšetřila, městský soud uvedl, že povinností žalobce bylo přiložit posudek o zdravotní způsobilosti k žádosti. Bylo tedy na něm, aby o vystavení posudku požádal a nechal se vyšetřit. Skutečnost, že tak neučinil, jde plně k jeho tíži. Navíc posudek MUDr. J. byl vydán na základě zprávy z Psychiatrické léčebny v Dobrušce, kde byl žalobce hospitalizován. Posudek tak byl vystaven na základě zprávy vyhotovené zdravotnickým zařízením, které mělo možnost žalobce pozorovat. Dále městský soud uvedl, že zdravotní způsobilost lze podle § 20 zákona o zbraních prokázat pouze lékařským posudkem vystaveným podle vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 493/2002 Sb., o posuzování zdravotní způsobilosti k vydání nebo platnosti zbrojního průkazu a o obsahu lékárníčky první pomoci provozovatele střelnice (dále jen „vyhláška č. 493/2002 Sb.“). Z tohoto důvodu je bez významu žalobcovo tvrzení, že je plně způsobilý k právním úkonům, i jeho návrh, aby byla jeho zdravotní způsobilost prokázána jiným způsobem, konkrétně absolvováním přijímacího řízení k Policii České republiky. Nedůvodnou shledal městský soud též námitku, podle níž bylo žalobci znemožněno podat žádost o prodloužení platnosti zbrojního průkazu dne 2. 2. 2009. Tato skutečnost nemá vztah k projednávané věci a nemohla by podle městského soudu mít vliv na rozhodnutí správních orgánů.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

pokračování

Stěžovatel namítá, že městský soud pochybil tím, že neprovedl důkaz výsledkem svědků MUDr. J. a policejního komisaře Ing. B. a stěžovatelem navržené listinné důkazy - osvědčení o zdravotní způsobilosti II. třídy pro parašutistu ze dne 28. 7. 2009 a posudek o zdravotní způsobilosti k držení zbrojního průkazu skupiny E ze dne 28. 7. 2009, oba vystavené MUDr. B.

Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že porušení § 20 odst. 5 zákona o zbraních MUDr. J. jde k jeho tíži. Správní řízení bylo podle jeho názoru zahájeno už dne 1. 12. 2008, a nikoliv až dne 13. 3. 2009. MUDr. J. postupovala v rozporu s § 20 odst. 5 zákona o zbraních, neboť nevykonala, co měla podle uvedeného ustanovení vykonat. Dále stěžovatel uvádí, že MUDr. J. zná stěžovatele více než 10 let a ví, že je naprosto normální člověk, a proto mu i v minulosti osvědčení o fyzické a psychické způsobilosti vlastnit zbrojní průkaz vydala.

Soud dále podle stěžovatele pochybil tím, že odmítá elektronická podání se zvukovými a obrazovými záznamy v příloze, které slouží jako důkazy. To se podle stěžovatele týká i elektronických podání s přílohami typu *.eml a důkazů typu odkazu na internet.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel primárně nesouhlasí s postupem při posouzení jeho zdravotní způsobilosti k vydání zbrojního průkazu. Poukazuje zejména na tvrzené nedostatky zdravotního posudku MUDr. J. ze dne 1. 12. 2008.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl držitelem zbrojního průkazu č. AK 809 483 pro skupinu oprávnění skupiny „E“ platného do 10. 5. 2009. Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2009, č. j. MRPM-3140/ČJ-2008-IZ, které nabylo právní moci dne 25. 4. 2009, krajské ředitelství policie odňalo tento zbrojní průkaz, neboť bylo na základě posudku Psychiatrické léčebny v Dobřanech a posudku praktické lékařky MUDr. J. zjištěno, že stěžovatel přestal splňovat podmínku zdravotní způsobilosti (§ 20 odst. 3 zákona o zbraních). V této souvislosti je třeba uvést, že některá z tvrzení, které stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, se týkají rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu. Tato tvrzení ovšem nejsou relevantní, neboť rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu není předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci, tím jsou pouze rozhodnutí správních orgánů ve věci žádosti o vydání nového zbrojního průkazu, kterou podal stěžovatel dne 13. 3. 2009. Nelze proto souhlasit ani se stěžovatelovým názorem, že správní řízení bylo zahájeno již dne

1. 12. 2008, neboť správní řízení v dané věci bylo v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno podáním žádosti dne 13. 3. 2009.

Stěžovatel se domáhal prodloužení platnosti zbrojního průkazu č. AK 809 483, jak uvedl v žádosti. Zákon o zbraních ovšem neumožňuje prodloužení platnosti zbrojního průkazu. Podle § 16 odst. 1 zákona o zbraních je doba platnosti zbrojního průkazu 5 let. Zbrojní průkaz lze vydat podle posudku o zdravotní způsobilosti s dobou platnosti kratší než 5 let. Uplynutím doby platnosti zaniká platnost zbrojního průkazu [§ 26 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních] a jeho držitel tím ztrácí veškerá práva a povinnosti spojená s držením zbrojního průkazu. Za podmínek stanovených v § 24 zákona o zbraních však držitel může požádat, aby mu po uplynutí platnosti byl vydán nový zbrojní průkaz výměnou za průkaz dosavadní. Podle § 24 odst. 3 zákona o zbraních je třeba žádost o vydání nového zbrojního průkazu podat nejméně 2 měsíce a nejdříve 6 měsíců před uplynutím doby platnosti dosavadního zbrojního průkazu. Tak tomu bylo i v daném případě (žádost stěžovatele byla předána k poštovní přepravě dne 10. 3. 2009), byť k zániku platnosti stěžovatelova zbrojního průkazu posléze došlo na základě právní moci rozhodnutí o jeho odnětí [§ 26 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních], nikoliv uplynutím doby platnosti.

Je tedy třeba se posoudit, zda stěžovatel v průběhu správního řízení prokázal, že splňuje zákonem stanovenou podmínku zdravotní způsobilosti, či nikoliv.

Zdravotní způsobilost stěžovatel prokazuje primárně posudkem o zdravotní způsobilosti vystaveným v souladu s § 20 zákona o zbraních a vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 493/2002 Sb. Jak vyplývá z § 20 odst. 1 zákona o zbraních, zdravotní způsobilost žadatele o vydání zbrojního průkazu zjišťuje a posudek o zdravotní způsobilosti vydává posuzující lékař na základě výsledku lékařské prohlídky, popřípadě psychologického vyšetření a dalších potřebných vyšetření. Posuzujícím lékařem se rozumí praktický lékař, u kterého je žadatel o vydání zbrojního průkazu nebo držitel zbrojního průkazu registrován k léčebné péči.

Podle § 17 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 24 odst. 1 zákona o zbraních tvoří posudek o zdravotní způsobilosti povinnou přílohu žádosti o vydání nového zbrojního průkazu. Posudek o zdravotní způsobilosti je tedy povinnou náležitostí žádosti, nicméně nemusí nutně být jediným podkladem pro posouzení zdravotní způsobilosti žadatele o zbrojní průkaz. V souladu s § 50 odst. 1 správního řádu tak mohou být při posouzení žadatelovy zdravotní způsobilosti použity i jiné podklady, např. důkazní prostředky obstarané správním orgánem, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

V daném případě stěžovatel k žádosti o vydání zbrojního průkazu podané dne 13. 3. 2009 nepřipojil posudek o zdravotní způsobilosti ani další povinné přílohy podle zákona o zbraních. Za této situace krajské ředitelství policie jako podklad pro své rozhodnutí použilo lékařské zprávy, které v rámci své úřední činnosti obstaralo jako podklad pro odnětí předchozího zbrojního průkazu stěžovateli. Jednalo se o zprávu stěžovatelovy praktické lékařky MUDr. J. ze dne 1. 12. 2008 a zprávu Psychiatrické léčebny Dobřany podepsanou MUDr. Š. ze dne 31. 10. 2008; obě zprávy jsou součástí správního spisu. Podle uvedených zpráv stěžovatel není způsobilý k držení zbrojního průkazu a zbraně. Přitom zpráva MUDr. J. byla vystavena tři a půl měsíce a zpráva Psychiatrické léčebny Dobřany čtyři a půl měsíce před podáním žádosti. Vyslovené

pokračování

odborné závěry tak lze i vzhledem k charakteru překážek zdravotní způsobilosti považovat za aktuální a spolehlivý podklad pro rozhodnutí.

V této souvislosti je třeba též poukázat na skutečnost, že stěžovateli byla již před rozhodnutím krajského ředitelství policie dána příležitost, aby se s uvedenými lékařskými zprávami a jejich závěry seznámil a vyjádřil se, případně doplnil další podklady. Krajské ředitelství policie totiž v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu přípisem ze dne 20. 3. 2009, který je součástí správního spisu, řádně vyrozumělo stěžovatele o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a poučilo jej o možnosti nahlédnout do spisu. Toto vyrozumění se krajské ředitelství policie pokusilo dvakrát neúspěšně doručit stěžovateli na jím uvedenou adresu. Následně bylo vyrozumění za splnění podmínek uvedených v § 25 správního řádu řádně doručeno stěžovateli veřejnou vyhláškou.

Stěžovatel však až k odvolání proti rozhodnutí krajského ředitelství policie předložil posudek o zdravotní způsobilosti vystavený MUDr. B. dne 28. 7. 2009, v němž je uvedeno, že je způsobilý k držení zbrojního průkazu. Uvedená lékařka ovšem následně závěr uvedený v tomto posudku zrušila, což oznámila přípisem ze dne 17. 8. 2009, který je součástí správního spisu. Jako důvod uvedla, že posudek vystavila na základě kompletního somatického vyšetření a bez přístupu k zdravotní dokumentaci stěžovatele pouze na základě prohlášení stěžovatele, jenž ovšem neuvedl některé závažné údaje, které jí byly sděleny dodatečně. Navíc je zřejmé, že MUDr. B. nebyla k vystavení posudku příslušná, neboť podle § 20 odst. 1 zákona o zbraních má být posudek vydán praktickým lékařem, u kterého je žadatel registrován k léčebné péči, v daném případě MUDr. J., která naopak v již zmiňované zprávě uvedla, že stěžovatel není zdravotně způsobilý k držení zbrojního průkazu a zbraně. Původní posudek vystavený MUDr. B. nelze z těchto důvodů považovat za důkaz o stěžovatelově zdravotní způsobilosti.

Za daného stavu tak již nebylo třeba, aby správní orgány dále vyzývaly stěžovatele k doplnění posudku o zdravotní způsobilosti, neboť uvedené lékařské zprávy vystavené MUDr. J. a Psychiatrickou léčebnou Dobrušku tvoří spolehlivý podklad k závěru o tom, že stěžovatel nebyl zdravotně způsobilý k vydání zbrojního průkazu. Naopak stěžovatelem předložený pozitivní posudek vystavený MUDr. B. byl následně touto lékařkou zrušen. Klíčové tedy je, že stěžovatel neprokázal splnění podmínky zdravotní způsobilosti podle § 18 odst. 1 písm. d) zákona o zbraních a správní orgány proto postupovaly správně, pokud jeho žádost zamítly.

Lze souhlasit i se závěrem městského soudu, že na zákonnost rozhodnutí správních orgánů nemohla mít žádný vliv ani skutečnost, že stěžovatel nebyl při posouzení zdravotní způsobilosti praktickou lékařkou řádně vyšetřen. Podle § 20 odst. 1 věty první zákona o zbraních sice platí, že posudek o zdravotní způsobilosti vydává posuzující lékař na základě výsledku lékařské prohlídky, popřípadě psychologického vyšetření a dalších potřebných vyšetření. Je však třeba zdůraznit, že bylo primárně věcí stěžovatele, aby se jako žadatel o vydání zbrojního průkazu sám dostavil k praktické lékařce MUDr. J. a požádal ji o vydání posudku, kterým by prokázal svoji zdravotní způsobilost. Neučinil-li tak, jdou následky nečinnosti k jeho tíži, neboť důkazní břemeno ohledně splnění všech zákonem stanovených podmínek k vydání zbrojního průkazu nesl právě stěžovatel, nikoliv správní orgány. Navíc je z podkladů obsažených ve správním spise zřejmé, že zpráva MUDr. J.

byla vystavena na základě předchozí zprávy Psychiatrické léčebny Dobruška, kde byl stěžovatel hospitalizován a kde byl tedy odborně vyšetřen.

Ze stejného důvodu není pro posouzení věci relevantní ani to, zda MUDr. J. postupovala při vystavení zmíněné lékařské zprávy v rozporu s § 20 odst. 5 zákona o zbraních, jak stěžovatel tvrdí. Je třeba říci, že uvedené ustanovení upravuje postup praktického lékaře za situace, kdy je u držitele zbrojního průkazu zjištěna změna zdravotního stavu, která má za následek ztrátu zdravotní způsobilosti. Na základě lékařského posudku praktického lékaře pak může dojít k odnětí zbrojního průkazu. V případě odnětí zbrojního průkazu ovšem nesou důkazní břemeno k prokázání ztráty zdravotní způsobilosti správní orgány, které odpovídají též za to, že posudek praktického lékaře o zdravotní způsobilosti byl vyhotoven v souladu s požadavky zákona a prováděcích předpisů. Naopak v dané věci byla předmětem řízení stěžovatelova žádost o vydání nového zbrojního průkazu. Nepředložení posudku o zdravotní způsobilosti vydaného posuzujícím lékařem jde k tíži stěžovatele, neboť právě on nese důkazní břemeno. Není povinností správních orgánů zajišťovat, aby byl posudek o zdravotní způsobilosti vyhotoven zákonem stanoveným postupem. Z tohoto důvodu ani skutečnost, že zpráva MUDr. J. byla vystavena na základě předchozí zprávy Psychiatrické léčebny Dobruška, aniž by byl stěžovatel touto lékařkou vyšetřen, nemůže mít vliv na závěr o tom, že stěžovatel neprokázal zdravotní způsobilost pro účely posouzení jeho žádosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stížní námitky týkající se posouzení stěžovatelovy zdravotní způsobilosti nejsou důvodné.

Stěžovatel dále namítal, že městský soud neprovedl některé stěžovatelem navržené důkazy. Pokud jde o stěžovatelem předložené listinné důkazy, lze konstatovat, že posudek o zdravotní způsobilosti ze dne 28. 7. 2009 a osvědčení o zdravotní způsobilosti II. třídy pro parašutismus ze dne 28. 7. 2009 vystavené MUDr. B. jsou součástí správního spisu a jako důkaz tedy byly již provedeny v řízení před správními orgány. Provedení těchto důkazů v řízení před městským soudem by tak bylo nadbytečné, zvláště za situace, kdy z podkladů obsažených ve správním spise bylo zjištěno, že uvedené posudky byly MUDr. B. následně zrušeny. Také provedení výsledku MUDr. J. by bylo v daném případě nadbytečné, neboť své závěry ohledně zdravotní způsobilosti stěžovatele již uvedla ve zprávě ze dne 1. 12. 2008. Navrhoval-li stěžovatel provedení důkazů (výslech stěžovatele, komisaře Ing. B. a dalších dvou policistů, úřední záznam o policejním zákroku a záznam o ambulantním vyšetření stěžovatele ve Fakultní nemocnici Plzeň) k okolnostem jeho zadržení policejními orgány, ke kterému došlo dne 2. 2. 2009, a způsobilosti stěžovatele k právním úkonům, jedná se o důkazy, které se týkají skutečností, které z hlediska posouzení této věci nejsou relevantní. Jejich provedení tedy nebylo v dané věci nutné. Nejvyšší správní soud tak souhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku, v němž městský soud uvedl, že stěžovatelem navržené důkazy by nemohly vyvrátit skutečnost, že stěžovatel neprokázal svoji zdravotní způsobilost, a provedení uvedených důkazů by nemohlo mít žádný vliv na posouzení věci. Ze stejných důvodů nepřistoupil Nejvyšší správní soud k provedení uvedených důkazů ani v řízení o kasační stížnosti a jako důkaz neprovedl ani obsah internetových stránek stěžovatele, neboť se týkají tvrzení, která nejsou z hlediska posouzení věci relevantní.

pokračování

Ze všech uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu soudního spisu však plyne, že mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Stěžovateli byl v průběhu řízení o kasační stížnosti, poté co bylo zrušeno ustanovení předchozího zástupce JUDr. Stárky, ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2011, č. j. 5 As 97/2011 – 45, zástupcem Mgr. Zdeněk Honzík, advokát se sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň. Podle § 35 odst. 1 s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Z obsahu soudního spisu ovšem vyplývá, že ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za který by mu náležela odměna a s tím spojená paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce sám nevyčíslil požadovanou odměnu a v průběhu řízení ani nedoložil, že by učinil jakýkoliv úkon, za který by mu odměna náležela. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout tak, že se ustanovenému zástupci odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ani náhrada hotových výdajů nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. července 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu